

Őszi hó

Norbi szeptember elején került elő. Időközben azért adott magáról életjelet, fölhívta egyszer Mártont egy +43-as telefonszámról. Ő annyira örült és úgy megkönnyebbült, hogy alig tudott megszólalni. Rövid, zaklatott telefonbeszélgetés volt, nem is jó hangulatban tették le, de legalább kiderült, hogy Norbinak nemhogy kutya baja, de épp zsírosra keresi magát Stájerországban a Grüner See mellett. Ígérte, hogy mindent el fog mesélni, de most csak sutyiban telefonál az étterem irodájából. Azért szólhattál volna, hogy mész, azt se tudtam, mi van! Jól van már, Marcika. Letették, többet nem beszéltek. Márton haragudni próbált rá, napokig dühös volt, de végül rájött, hogy inkább csak úgy érezte, igazságtalanul ki lett hagyva az egészből, és a tervekkkel ellentétben tök egyedül maradt augusztusra. Hogy elterelje valamivel a figyelmét, nyomta a munkát, ahogy csak bírta. Eltökélte magában, hogy az egyetem kezdete előtt vesz egy laptopot.

Egy nappal a beiratkozás előtt állított be hozzájuk Norbi, akkor telefonált, amikor lejöttek már az autópályáról. Rozoga kombi állt meg a ház előtt, Norbi kiszállt, nagyot nyújtózott, levette a napszemüvegét. Világos haját egészen szőkére szívtá az alpesi napfény, jó bőrben volt. Márton kevésbé, alig volt friss levegőn, rendszerint reggel nyolctól estig dolgozott, tele volt túlórakkal, a Meló Diákban többször figyelmeztették is a főső limitről, de fizetni azért mindig fizettek.

Egyáltalán, hogy kerültél oda? Meg miért nem mondtad? Norbi letette a kerti asztalra a söröket, amiket kintről hozott, felpattintott egyet magának és Mártonnak is. Hallom, világhírű lettél, mondta Márton anyja, ő két doboz Null Komma Josefet kapott. Norbi elégedetten röhögött, meghúzta a sört, majd hangosan nyelt. Várakozva néztek rá mindketten.

A tescós Niki adta az ötletet, mikor bejelentette, hogy elmegy hajóra felszolgálni. Gondoltam, miért ne. Na, persze nem hajóra, én öt perc után tuti elhánynám magam, de itt vannak a hegyek a szomszédban! Hallottam már másoktól, hogy szarrá keresheted magad, ha elég ügyes vagy. Volt ez a kókler srác a non-foodon, tudod, a Patrik gyerek. Na, neki, mint megtudtam, a bátyja már évek óta jár ki nyáron, sőt télen, szezonban is, mikor hova, mert melót, azt mindig talál. Elkértem a számát, aztán fölhívtam, hogy vigyen már ki, ha tud valamit! Megkérdezte, hogy megy-e a nyelv, hát mondom, annyira csak megy, hogy kivigyek a jónépnek egy wiener schnitzelt! Bitte, gerne, danke, tschüss! Tanultunk mi németül, nem, Marci? Valami kis csoró szinten mindig elgagyogtunk.

Szóval aznap, mikor kihirdették a pontokat, tudjátok, és itt ültünk, faterod is itt volt, emlékszel. Na, épp előtte fél órával írt sms-t a Patrik bátyja, hogy ha menni akarok, más-

nap reggel 7-kor legyek az Árpád hídnál Pesten. Gondoltam, elmész te a faszomba, hogy uccsó pillanatban szólsz, még váltás gatyá meg zokni sincs nálam, se mobiltöltő, se semmi, szóval ezt muszáj skippelnem! Kihirdették a pontokat, király, mindkettőnknek van sulija szeptembertől, koccintás, jólvan, irány aludni – csak aztán én nem bírtam elaludni, hogy tudtam volna? Kattogott az agyam, hogy ez ilyen most vagy soha helyzet, muszáj kihasználni, basszus! És akkor a te drága jó apád pont ekkor ment ki az udvarra cigizni. Gyorsan kimentem hozzá, megkérdeztem, nem vinne-e föl hajnalban Pestre.

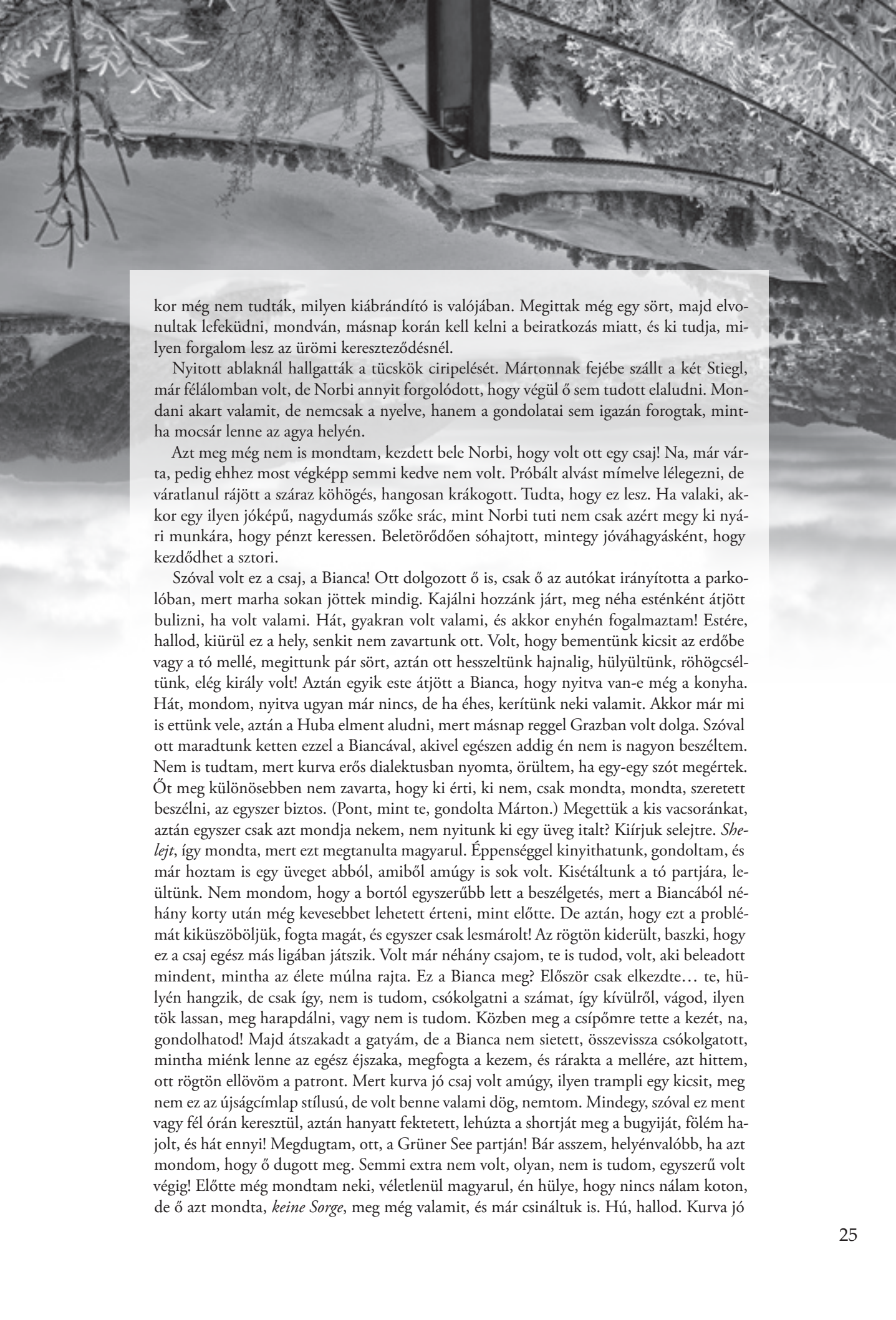
Láttátok, ezt a lepukkant kombit szerválta a Patrik bátyja, a Huba, ő vezetett, de Győr után cseréltek a másik sráccal, merthogy a Huba full cigánynak néz ki, hiába nem az, annyit héderezett a strandon, meg a haja is olyan. Na, mindegy, szóval cseréltek, én meg végig elvoltam a hátsó ülésen, bámultam ki az ablakon, kicsit azért be voltam szarva, hogy mi lesz! De nem volt semmi, Mosonmagyaróváron lejtöttünk az autópályáról, beugrottunk boltba, ott tudtam venni pár gatyát meg zoknit, aztán az 1-es úton mentünk át, nem is állítottak meg minket, csak intettek, hogy haladjunk, ami kibaszott nagy mák volt, mert a srác, aki vezetett, otthon felejtette a személyijét. Ekkora gyökeret, nem?!

Szóval átértünk, én ott vigyorogtam, hogy először vagyok külföldön, lol, de amúgy nem volt annyira más. Osztrák matricánk nem volt a pályára, úgyhogy végig kertek alatt mentünk, én mondjuk nem bántam, mert így legalább láttam, milyen Ausztria. Elég fasza, tök tiszta, meg minden! Azért van ott zsé rendesen, azt nagyon látni, szóval gondoltam is, a lehető legjobb helyre jöttünk! A másik gyereket kiraktuk valahol Bécs után, neki ott volt melője, kezét fogtunk, szerencsétlennek már akkor sem emlékeztem a nevére, aztán kettesben mentünk tovább a Hubával. Ő menetközben mondott pár szót a munkáról, megtanított egy-két alapkifejezést, nagyon másképp beszélt, mint a Rózsi néni, hallod, először nem is esett le, hogy németül beszél! Itt osztráknak kell beszélni, Norbi, nem hochdeutschul! Fogalmam nem volt akkor, miről hadovál, de aztán elmagyarázta később egy másik csávó, mert amúgy kiderült, hogy az egész csapat magyar, de szó szerint mindenki, szóval jó kezekben voltam, mindenki évek óta jár ki.

Kaptam nem messze a szállón egy kicsi szobát, kaja ingyen a konyháról, a munka köegy-szerű. Főlirod, mit kérnek, beadod a konyhára, ha kész, kiviszed, ha megették, fizetteted. Ennyi! Az alapbére azt mondták a srácok, hogy, várjatok, hogy is mondták, hogy izé, az elég vékony, de a borralalót elosztjuk egymás között. Na, most ez az elég vékony, ez tudjátok, mennyi volt? 900 euró! Majdnem háromszáz lepedő! És hozzá még a borralaló, hát hallod, nem túlzok, ha azt mondom, hogy még kinti költés után is bő 1.200-1.300 euróval jöttem haza! Távozáskor kezét fogtunk a főnökkel, ilyen ötvenes manusz, Helmut, adott egy üveg stájer bort, és úgy köszönt el, hogy *bis zum nächsten Mal!*

Hát ezt jól elcsípted akkor, Norbi, mondta Rita elismerően, miközben a némán hallgató fiát noszogatta. Nem, Marci? Ő nem mondott semmit, próbált mosolyogni, de, tök király, mondta végül mégis. Közben azon gondolkodott, őt miért nem vitte magával, simán nyomhatták volna együtt, Norbi beszámolója alapján még szabad hely is volt az autóban. Persze lehet, hogy csak egy plusz főnek volt munka, de hogy meg se kérdezze? Meg hogy napokig nem tud telefonálni se? Keserű ábrázattal markolászta a sörös dobozt, majd egy hajtásra kiitta. Nagyot böfögött utána, amin Norbi és az anyja is meglepődtek, bátortalanul nevettek rajta, nem vallott rá.

A továbbiakban az egyetemről beszélgették, Rita mesélt kicsit a tanárképzőről, minden mondat után hozzátéve, hogy persze ez még a régi időkben volt, ami alatt a kilencvenes éveket értette, elmondása szerint egy szebb kort, amiről azt gondolták, hogy szép, mert ak-

kor még nem tudták, milyen kiábrándító is valójában. Megittak még egy sört, majd elvultak lefeküdni, mondván, másnap korán kell kelni a beiratkozás miatt, és ki tudja, milyen forgalom lesz az ürömi keresztveződsénel.

Nyitott ablaknál hallgatták a tücskök ciripelését. Mártonnak fejébe szállt a két Stiegl, már félálomban volt, de Norbi annyit forgolódott, hogy végül ő sem tudott elaludni. Mondani akart valamit, de nemcsak a nyelve, hanem a gondolatai sem igazán forogtak, mint ha mocsár lenne az agya helyén.

Azt meg még nem is mondtam, kezdett bele Norbi, hogy volt ott egy csaj! Na, már várta, pedig ehhez most végképp semmi kedve nem volt. Próbált alvást mímelve lélegezni, de váratlanul rájött a száraz köhögés, hangosan krákogott. Tudta, hogy ez lesz. Ha valaki, akkor egy ilyen jóképű, nagydumás szőke srác, mint Norbi tuti nem csak azért megy ki nyári munkára, hogy pénzt keressen. Beletörődően sóhajtott, mintegy jóváhagyásként, hogy kezdődhet a sztori.

Szóval volt ez a csaj, a Bianca! Ott dolgozott ő is, csak ő az autókat irányította a parkolóban, mert marha sokan jöttek mindig. Kajálni hozzánk járt, meg néha esténként átjött bulizni, ha volt valami. Hát, gyakran volt valami, és akkor enyhén fogalmaztam! Estére, hallod, kiürül ez a hely, senkit nem zavartunk ott. Volt, hogy bementünk kicsit az erdőbe vagy a tó mellé, megittunk pár sört, aztán ott hesszeltünk hajnalig, hülyültünk, röhögcseltünk, elég király volt! Aztán egyik este átjött a Bianca, hogy nyitva van-e még a konyha. Hát, mondom, nyitva ugyan már nincs, de ha éhes, kerítünk neki valamit. Akkor már mi is ettünk vele, aztán a Huba elment aludni, mert másnap reggel Grazban volt dolga. Szóval ott maradtunk ketten ezzel a Biancával, akivel egészen addig én nem is nagyon beszéltem. Nem is tudtam, mert kurva erős dialektusban nyomta, örültem, ha egy-egy szót megérték. Őt meg különösebben nem zavarta, hogy ki érti, ki nem, csak mondta, mondta, szeretett beszélni, az egyszer biztos. (Pont, mint te, gondolta Márton.) Megettük a kis vacsoránkat, aztán egyszer csak azt mondja nekem, nem nyitunk ki egy üveg italt? Kíírjuk selejtre. *Shelejt*, így mondta, mert ezt megtanulta magyarul. Éppenséggel kinyithatunk, gondoltam, és már hoztam is egy üveget abból, amiből amúgy is sok volt. Kisétáltunk a tó partjára, leültünk. Nem mondom, hogy a bortól egyszerűbb lett a beszélgetés, mert a Biancából néhány korty után még kevesebbet lehetett érteni, mint előtte. De aztán, hogy ezt a problémát kiküszöböljük, fogta magát, és egyszer csak lesmárolt! Az rögtön kiderült, baszki, hogy ez a csaj egész más ligában játszik. Volt már néhány csajom, te is tudod, volt, aki beleadott mindent, mintha az élete múlna rajta. Ez a Bianca meg? Először csak elkezdte... te, hülyén hangzik, de csak így, nem is tudom, csókolgatni a számat, így kívülről, vágod, ilyen tök lassan, meg harapdálni, vagy nem is tudom. Közben meg a csípőmre tette a kezét, na, gondolhatod! Majd átszakadt a gatyám, de a Bianca nem sietett, összeviessza csókolgatott, mintha miénk lenne az egész éjszaka, megfogta a kezem, és rárakta a mellére, azt hittem, ott rögtön ellövöm a patront. Mert kurva jó csaj volt amúgy, ilyen trampli egy kicsit, meg nem ez az újságcímlap stílusú, de volt benne valami dög, nemtom. Mindegy, szóval ez ment vagy fél órán keresztül, aztán hanyatt fektetett, lehúzta a shortját meg a bugyiját, fölém hajolt, és hát ennyi! Megdugtam, ott, a Grüner See partján! Bár asszem, helyénvalóbb, ha azt mondom, hogy ő dugott meg. Semmi extra nem volt, olyan, nem is tudom, egyszerű volt végig! Előtte még mondtam neki, véletlenül magyarul, én hülye, hogy nincs nálam koton, de ő azt mondta, *keine Sorge*, meg még valamit, és már csináltuk is. Hú, hallod. Kurva jó

volt. De nem fogok hazudni neked: kábé egy perc alatt el is mentem. A Bianca meg csak kuncogott, jól szórakozott rajtam, a kurva anyját! Hát mit várt, gondoltam, húzza ott az agyam fél éjszaka! De nem, normális volt amúgy, szavam se lehet. Leszállt rólam, beszélgettünk még, amennyire tudtunk, ő elszopogatta a bor maradékát, majd addig simogatott, amíg fel nem állt még egyszer. És akkor újra az egész!

Márton nem akarta tovább hallgatni. Átfordult a másik oldalára. Norbi egy darabig még elmonologizált a sötétben, aztán szép lassan álomba dicsérte magát. Ő viszont képtelen volt aludni, kijózanodott hirtelen, és elment a kedve még attól is, hogy egy szobában legyen Norbival. Ezúttal már egyértelmű dühöt érzett magában, és hiába nem látta a legjobb barátját másfél hónapja, most legalább ennyi ideig nem akarta viszontlátni, elege volt belőle. Azért menjen már a picsába, tényleg! A saját nyarára gondolt, a végeláthatatlan tescós műszakokra, az egyforma és magányos estékre, a hosszú hetekre, amikor azt sem tudta, mi van Norbival, és senkit nem érdekelt, hogy vele mi van (persze mi lett volna, semmi, de akkor is). Feldühítette, hogy így alakult a nyár, és megfogadta magában, hogy reggel megkéri Norbit, menjen inkább busszal, vagy ahogy akar, mert velük ugyan biztos nem megy!

Másnap persze, amilyen szerencséje volt, Norbi jóval korábban ébredt, és már javában kávézgatott a konyhában az anyjával, mikor ő egyáltalán fölkel az ágyból. Kitántorgott a fürdőbe, megnézte magát a tükörben. Muszáj lezuhanyoznia, így nem mehet el otthonról. A haja, mint valami elhagyatott madárfészek, az arca, mint többnapos újságpapír. Különös, hogy Norbi ilyen jól bírja az alkoholt, holott sosem szokott inni, ő meg időnként már korábban is megivott egy-egy vadászt a szüleivel. Beállt a zuhany alá, és vagy negyed órán keresztül folyatta magára a vizet. ■ ■ ■

■ **Moesko Péter** (1990, Esztergom) író. *Megyünk haza* című novelláskötete 2019-ben jelent meg a Műút-könyvek gondozásában. Első regényét 2022-ben adja ki a Kalligram.

